

MELDURIN

Tónleikurin gjørdi meg glaða aftur

– Tað hevur altíð verið tónleikurin, sum hevur hjálpt mær gjøgnum tungu løturnar í lívinum. Onkursvegna blívi eg altíð í betri lag, tá eg seti meg at spæla gittar og syngi. Tað sigur 17 ára gamla Døgg Nónsgjógv, sum um vikuskiftið vann eina FMA-virðisløn fyri sangin Tú tók mina hond

Rannvá G. Fossaberg

Hon var ivaleyst ein av teimum glaðastu, sum fóru upp á pallin í Norðurlandahúsinum leygardagin fyri at móttaka sína virðisløn.

– Tað var púra óvæntað. Eg stóð og gjørdi meg klára aftanfyrir pallin og vaskaði hendurnar, tá Allan Tausen kom inn og bað meg skunda mær út á pallin, tí eg hevði vunnið. Eg bleiv so glað, men samstundis var tað onkursvegna óveruligt fyri mær. Eg skalv um allan kroppin, tað sum eftir var av kvøldinum, haldi eg.

Soleiðis sigur 17 ára gamla Døgg Nónsgjógv, sum leygarkvøldið vann virðisløn fyri at hava gjørt ársins poppsang.

– Sangurin bleiv gjørdur fyri einum ári síðani, og eg minnst, at eg ivaðist í, um eg skuldi loyva nøkrum at hoyra hann, tí eg helt ikki sjálv, at hann var nóg góður til at koyra út alment. Men eftir at eg hevði spælt hann til eina konsert, bleiv beinanvegin stórus áhugi fyri honum. Kanska er tað niðurlagið, ið er nokkso fangandi, sum hevur gjørt sangin til eitt hitt, sigur ein lítillátin Døgg Nónsgjógv.

Tónleikur er eitt njótilsi

Dagliga arbeiðir Døgg Nónsgjógv, sum býr innan Glyvur, á Vaðhorn, men ein stórus partur av fríðtíðini fer til at skriva sangtekstir og gera lög.

– Eg føli, at eg slappi væl av, tá eg siti við gittarinum og spæli nøkur lög. Tá hugni eg mær veruliga. Tað er um-

ráðandi fyri meg, at eg fáist við tónleik, tá eg sjálv havi tíð og hug til tað, og tí sigi eg eisini bara ja til at lut-taka til tónleikatiltøkini, sum eg veruliga havi hug og stundir til, tí tónleikurin skal altíð vera eitt njótilsi ikki nakað stressandi, sigur Døgg Nónsgjógv, sum altíð onkursvegna hevur fingist við tónleik.

– Familjan er rættiliga musikalisk, og eg havi eisini

sungið alt tað, eg kann minnst. Eisini sum barn dámdi mær væl at gera lög, skriva sangtekstir og gera yrkingar, men tað var ikki fyrr enn eg bleiv tannáringur, at eg av álvara fór at gera mínar egnu sangir, greiðir Døgg Nónsgjógv frá.

Sjálv heldur hon, at tónleikur kann vera við til at útrykkja tey ymsu hugløgini, hon kann vera í.

– Eg lurti eftir nógvum

ymiskum tónleiki, men eg velji altíð at lurta eftir sangum ella sjangrum, sum á ein ella annan hátt eru við til at vísa, hvussu eg havi tað. So eri eg kedd ella í ringum lag onkran dag, so lurti eg eftir tí, sum eg vil kalla keddur tónleikur. Og somleiðis, er lagið gott, so skal sangurin, eg lurti eftir, eisini vera ein glaður sangur.

Skrivar til pápan

Hon lurtar fyri tað mesta eftir glaðum tónleiki, sum hon sjálv málber seg, tí størsta partin av tíðini er hon í góðum lag. Men tað hevur ikki altíð verið so.

– Meðan eg gekk í øðrum flokki, misti eg pápa mín, og líka síðani havi eg skrivað yrkingar um babba, um at missa og at vera kedd. Tað hjálpti mær nóg, fortelur Døgg Nónsgjógv og heldur fram:

– Á ein ella annan hátt hevði eg tað soleiðis, at um eg skrivaði ein tekst ella eina yrking um babba, so fekk hann tað eisini, og so bleiv lagið eitt sindur betri, sigur Døgg Nónsgjógv, sum framvegis skrivar sangir við pápanum í huganum.

– Eg skrivi enn sangir, har eg hugsu um hann, men tað er ikki líka ofta, sum tað

Døgg er ein frægd at arbeiða við. Hon er nærløgd, dugnalig og hevur eina rødd, ið tú lovar innum beinanvegin og fólir teg tryggan við

JENS L. THOMSEN